

Янко и котенце.

Янко отиде у лелини си
Тамъ не памѣри никого
Прѣдъ кѣщнитѣ врата ле-
жеше хубаво шарено ко-
тенце.

— Ехъ, колко е ху-
бавичко! Я чакай да си го занеса у дома; —
ще си играя съ него, па и мишки ще ми лови.

„Писъ, писъ, Писанке,
Шарена Котанке!
Ела, Писано, въ моята поличка,
Млѣчице ще ти давамъ съ кривата
лъжичка!..

Излѣга се Писанка отъ Янковитѣ галени
думи и се намѣри въ рѣцѣтъ му.

— Колко ли ще се ядосва леля. Азъ ѝ
се помолихъ да ми го подари. Тя не щя.
Нека сега се ядосва!

Янко тури котенцето подъ дрехата си и
заприпка кѣмъ дома.

Още не изминалъ нѣколко крачки, ето
я — на срѣща — леля му.

— У дома ли си ходилъ, Янко?

— У васъ, лельо.